

Arrest

nr. 60 916 van 4 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die *loco* advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2009, aangevuld op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 januari 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2009 en de actualisatie van 16.11.2009 die werden ingediend door :

*L., M. (R.R.: 000)
nationaliteit: Albanië
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een werkbepoofte voor, opgesteld door de firma (...) op datum van 24.09.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene haalt aan dat hij zich bewust is van het feit dat om aanspraak te kunnen maken op punt 2.8B een arbeidsovereenkomst moet voorgelegd worden, maar dat een werkbepoofte ook bindend is en in feite evenwaardig aan een arbeidscontract. Hier dient echter opgemerkt te worden dat onze diensten enkel een behoorlijk ingevuld arbeidscontract aanvaarden, zoals uitdrukkelijk vermeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Bovendien stellen we vast dat de werkbepoofte, die betrokkene voorlegt, hoegenaamd geen garantie biedt op een effectieve tewerkstelling: "(...) we hebben hem opgenomen in onze wervingsreserve. Met het oog op eventuele uitbreiding van werk en onder voorbehoud, kan hij in dienst worden genomen per 01.11.2009." (stuk 12 van de actualisatie d.d. 16.11.2009)

Het feit dat betrokkene sinds 09.11.2006 in België verblijft, het centrum van zijn belangen in België zou hebben, een SIS-kaart voorlegt, werkwilfig is en een arbeidskaart C voorlegt, Nederlands geleerd heeft en een huurcontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het ontbreken van banden met Albanië de ernstige problemen die betrokkene ondervond en zou ondervinden in zijn land van herkomst bij een terugkeer omwille van zijn Roma origine, en het feit dat de Belgische overheid ervan af gezien heeft betrokkene te repatriëren, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient

vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene haalt aan dat zijn leven zich nu hier in België afspeelt en dat hij in Albanië weinig tot niets te zoeken heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ongeveer 29 jaar in Albanië, zodat zijn verblijf, integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met zijn banden in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat hij ernstige problemen ondervond in zijn land van herkomst, ondermeer vernederingen en mishandelingen, omwille van zijn etnische afkomst. De autoriteiten zouden hem niet beschermd hebben tegen deze daden. Betrokkene legt twee documenten voor, een van advocaat (...) d.d. 05.03.2007 en een van het dorphoofd (...) d.d. 05.03.2005, die bewijzen zouden vormen van de problemen die betrokkene ondervond in Albanië. Betrokkene beweert dat hij zeker opnieuw moeilijkheden zal ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Ook de hogervernoemde documenten werden reeds voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure en werden niet weerhouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen en documenten - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden, dat aan betrokkene niet gevraagd wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar enkel om het Schengen grondgebied te verlaten.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied, omdat de overheid zelf afzag van de repatriëring van betrokkene, die gepland stond op 21.08.2009. Betrokkene heeft echter op 16.07.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 09.11.2006 diende betrokkene een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 06.12.2007 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 25.02.2008 en een derde op 30.05.2008, die afgesloten werden op respectievelijk 26.03.2008 en 16.07.2008 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 16.07.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en 1 maand voor de eerste asielprocedure, 1 maand voor de tweede en anderhalve maand voor de derde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 13 januari 2011 wordt verzoeker eveneens ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering in behandeling nemen van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 16/07/2008
- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16/07/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. “

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. *“Immers dient te worden vastgesteld dat in casu aan verzoeker reeds verscheidene malen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, dewelke definitief en uitvoerbaar zijn.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 13 augustus 2009, op 16 juli 2008, op 26 maart 2008 en op 4 februari 2008. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat deze bevelen definitief en principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 4 februari 2008, 26 maart 2008 en 16 juli 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oud artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Volgens de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8 B.

Volgens verwerende partij toont verzoeker wel aan op een bindende tewerkstellingsbelofte te beschikken doch dient, doch dat de diensten van verwerende partij “enkel een behoorlijk ingevuld arbeidscontract aanvaarden, zoals uitdrukkelijk vermeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009”.

Verwerende partij heeft zichzelf - zoals zij aangeeft in de bestreden beslissing- er nochtans toe geëngageerd deze criteria te blijven toepassen. Dit engagement staat haaks op de bestreden beslissing van verwerende partij, die vasthoudt aan een woordelijke interpretatie van de inmiddels vernietigde instructies en het juridisch bindende karakter van de door verzoeker bijgebrachte tewerkstellingsbelofte miskent.

Een arbeidsovereenkomst is immers aan geen enkele vormvereiste onderworpen en bovendien steeds ten allen tijde opzegbaar, i.h.b. wanneer deze zoals gebruikelijk voorziet in een proeftermijn, zodat verzoeker meent dat het maken van een kunstmatig onderscheid tussen een bindende tewerkstellingsbelofte en een arbeidsovereenkomst welke werd aangegaan onder opschortende voorwaarde, indruist tegen de ratio legis van de vernietigde instructies.

Bovendien brengt verzoeker op heden een tweede tewerkstellingsbelofte bij waarin onvoorwaardelijk wordt gesteld dat hij zal worden aangeworven van “zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt”.

In het tweede middel (door verzoeker in zijn verzoekschrift het derde middel genoemd doch waarbij moet worden vastgesteld dat het tweede middel ontbreekt) voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Bovengaande toont aan dat de beslissing onredelijk is.

Verwerende partij maakt een onredelijke en kunstmatig onderscheid tussen een bindende tewerkstellingsbelofte en een arbeidsovereenkomst.

Marginale toetsing van de concrete gegevens en bewijsstukken die door verzoeker in het eerste en tweede middel omstandig uiteengezet zijn, tonen aan dat verzoeker wel recht had op een machtiging tot verblijf.

Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden.”

3.2 Beide middelen worden wegens verknochtheid samen behandeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker betwist geenszins dat hij zich in zijn aanvraag beriep op het criterium punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en betwist evenmin dat de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris dit criterium kan hanteren. De Raad merkt op dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidde als volgt:

“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Blijkens het administratief dossier voegde verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een typeformulier regularisatieaanvraag in. Verzoeker kruiste in dit typeformulier het vakje *“werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden : (...) Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimum”* aan.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat hem de regularisatie ten onrechte wordt geweigerd wegens het voorleggen van een werkbefolte. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Het komt de Raad derhalve niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de eerste bestreden beslissing tot volgende vaststelling kwam: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een werkbefolte voor, opgesteld door de firma (...) op datum van 24.09.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene haalt aan dat hij zich bewust is van het feit dat om aanspraak te kunnen maken op punt 2.8B een arbeidsovereenkomst moet voorgelegd worden, maar dat een werkbefolte ook bindend is en in feite evenwaardig aan een arbeidscontract. Hier dient echter opgemerkt te worden dat onze diensten enkel een behoorlijk ingevuld arbeidscontract aanvaarden, zoals uitdrukkelijk vermeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Bovendien stellen we vast dat de werkbefolte, die betrokkene voorlegt, hoegenaamd geen garantie biedt op een effectieve tewerkstelling: “(...) we hebben hem opgenomen in onze wervingsreserve. Met het oog op eventuele uitbreiding van werk en onder voorbehoud, kan hij in dienst worden genomen per 01.11.2009.” (stuk 12 van de actualisatie d.d. 16.11.2009)”*.

Waar verzoeker stelt dat verweerder het *“juridisch bindende karakter”* van de bijgebrachte tewerkstellingsbelofte miskent en dat het onderscheid tussen een *“bindende tewerkstellingsbelofte en een arbeidsovereenkomst welke werd aangegaan onder opschortende voorwaarde, indruist tegen de ratio legis van de vernietigde instructies”*, kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op datum van 9 september 2009 geen ‘werkbefolte’ heeft toegevoegd. Op 16 november 2009 vult verzoeker zijn aanvraag aan met een twaalfde stuk, met name een *“belofte tot tewerkstelling d.d. 24/09/2009”*. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat deze werkbefolte hem hoegenaamd geen garantie biedt op een effectieve tewerkstelling nu erin wordt vermeld dat betrokkene wordt opgenomen in de *“wervingsreserve”* en *“met het oog op een eventuele uitbreiding van werk en onder voorbehoud”* hij in dienst kan worden genomen. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat deze tewerkstellingsbelofte aldus ‘bindend’ was voor de werkgever.

Waar verzoeker verwijst naar een tweede tewerkstellingsbelofte die hij thans bij zijn verzoekschrift toevoegt, merkt de Raad op dat hij zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de tewerkstellingsbelofte van 13 september 2010 aan de verwerende partij werd ter kennis gebracht vóór het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met het stuk dat haar niet gekend was. Dezelfde opmerking geldt voor de arbeidsovereenkomst die verzoeker op 2 maart 2011 naar de griffie van de Raad heeft verzonden. Bovendien kan de Raad enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening houden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de stukken op 2 maart 2011 naar de griffie verstuurd, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Daargelaten de vraag of verzoeker de schending kan aanvoeren van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, is de aangevoerde schending ervan niet aannemelijk. Ook een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking hierboven en in het raam van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Ten slotte merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging niet gaan beoordelen in de

plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd of later zijn ingediend.

Het eerste en tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN